

Посярнаха старитѣ.

И до като есенни листа окапятъ — отидоха си старитѣ.

Кога Петъръ Габара едва тридесетъ и четири-годишенъ се видѣ съвсемъ самъ съ две невръстни деца, опита се нова другарка да дири. Ала на кждето се обърна — сърдце му отъ пръвъ пжтъ ритваше. Разбра той, че друга не може му щастие докара и извика едничката си сестра, която мжжъ въ възстанието изгуби и остана тя за майка на малкитѣ му деца. Тогазъ той се откъсна отъ свѣта и заживѣ съ неизлѣчими спомени по незабравима другарка и съ грижа по свиднитѣ си деца.

Петъръ Габара имаше добрата душа на своя баща. Наследилъ бѣ и неговата мощъ и неговата любовъ къмъ роденъ край. И кога на Сливница се заплаши сждбата на мила бащиния, той облече офицерски мундиръ и заедно съ другаря си Андрея Поряза показа чудеса отъ храбростъ. Следъ войната, завърналъ се въ младата столица, насмалко щѣше да поеме офицерска кариера, но замѣси се въ свалянето на княза и една нощъ заедно съ Андрея Поряза преплуваха съ кодка Дунава и се отзоваха въ Русия. Тамъ той стигна полковнишки чинъ и предъ него се мѣркаха свѣтли бжднини за високи чиновове. Но щомъ настана край на изгнанически дни, сие мундирия и пакъ се въ родно село завърна. Ако не бѣ се отстранилъ на село, той би се изкачилъ тамъ, где неговитѣ другари, следъ връщане отъ изгнание, бѣха стигнали. Ала не го съблазни: ни властта съ своята магия; ни славата съ заглушителния си шумъ; ни женитѣ на града съ своето кокетство. Вѣренъ на бащина повеля: бащинъ имотъ да не разсипва и преданъ на топълъ блѣнъ по изгубена другарка — той се уедени въ своитѣ имения; заживѣ, както бѣ видѣлъ въ Русия и както тѣй силно тамъ му възжела душата. Отъ тогазъ той остана умѣренъ поли-